

মধুবন

স্মৃতি, পবিত্ৰতা আৰু সঁচা সেৱাধাৰীৰ তিনি ৰেখা

আজি সকলোৰে স্নেহী, বিশ্ব-সেৱাধাৰী পিতা নিজৰ সৰ্বদা সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছেহঁক। সেৱাধাৰী বাপদাদাৰ সেৱাধাৰী সন্তানসকল সদায় প্ৰিয় হয়। আজি বিশেষ, সকলো সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ মস্তকত চিকমিকাই থকা তিনিডাল ৰেখা চাই আছেহঁক। প্ৰত্যেকৰে মস্তক ত্ৰিমূৰ্তিৰ তিলকৰ সমান চিকমিকাই আছে। এই তিনিডাল ৰেখা কিহৰ চিন? এই তিনি প্ৰকাৰৰ তিলকৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক সন্তানৰ বৰ্তমান ফলাফল (ৰিজাল্ট) চাই আছে। এডাল হ'ল সম্পূৰ্ণ যোগী জীৱনৰ ৰেখা। দ্বিতীয়ডাল হ'ল পবিত্ৰতাৰ ৰেখা। তৃতীয়ডাল হ'ল সঁচা সেৱাধাৰীৰ ৰেখা। তিনিওডাল ৰেখাত প্ৰত্যেক সন্তানৰ ফলাফল চাই আছে। স্মৃতিৰ ৰেখা সকলোৰে চিকমিকাই আছে কিন্তু ক্ৰমানুসৰি। কাৰোবাৰ ৰেখা আদিৰ পৰা এতিয়ালৈ অব্যভিচাৰী অৰ্থাৎ সদায় এজনৰ লগনত মগন হৈ থাকোঁতা। দ্বিতীয় কথা - সদায় অটুট হৈ আছেনে? সদায় চিধা ৰেখা অৰ্থাৎ পোনপটীয়াকৈ পিতাৰ সৈতে সৰ্ব সম্বন্ধৰ লগন সদায় আছে নে কোনোবা নিমিত্ত আত্মাৰ দ্বাৰা পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়াৰ অনুভৱী হোৱা? পোনপটীয়াকৈ পিতাৰ সহায় পাইছা নে কোনো আত্মাৰ দ্বাৰা পিতাৰ সহায় পাইছা? এবিধ হ'ল চিধা ৰেখাধাৰী, দ্বিতীয়বিধ হ'ল মাজে মাজে ভাঁজ লগা ৰেখাধাৰী। এয়া হ'ল স্মৃতিৰ ৰেখাৰ বিশেষত্ব।

দ্বিতীয়ডাল হ'ল সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰতাৰ ৰেখা। ইয়াতো ক্ৰমানুসৰি। এবিধ হ'ল ব্ৰাহ্মণ জীৱন লৈয়ে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ, বিশেষ পিতাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰি সদায় আৰু সহজে এই বৰদানক জীৱনত অনুভৱ কৰোঁতা। তেওঁলোকৰ ৰেখা আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে চিধা হয়। দ্বিতীয়বিধ - ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ এই বৰদানক অধিকাৰৰ ৰূপত অনুভৱ নকৰে, কেতিয়াবা সহজ, কেতিয়াবা পৰিশ্ৰমেৰে, বহুত পুৰুষাৰ্থৰে গ্ৰহণ কৰোঁতা। তেওঁলোকৰ ৰেখা সদায় চিধা আৰু চিকমিকাই নাথাকে। বাস্তৱত স্মৃতি বা সেৱাৰ সফলতাৰ আধাৰ হ'ল - পবিত্ৰতা। কেৱল ব্ৰহ্মচাৰী হোৱা - এয়া পবিত্ৰতা নহয় কিন্তু পবিত্ৰতাৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপ হ'ল - ব্ৰহ্মচাৰীৰ লগতে ব্ৰহ্মচাৰী হোৱা। ব্ৰহ্মচাৰী অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মাৰ আচৰণ অনুসৰি চলোঁতা, যাক “পিতাক অনুসৰণ কৰা” (ফল' ফাদাৰ) বুলি কোৱা হয় কিয়নো অনুসৰণ পিতা ব্ৰহ্মাক কৰিব লাগে। স্থিতিত শিৱ পিতাৰ সমান হ'ব লাগে কিন্তু আচৰণ বা কৰ্মত পিতা ব্ৰহ্মাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। প্ৰতিটো খোজত ব্ৰহ্মচাৰী। ব্ৰহ্মচৰ্যৰ ব্ৰত সদায় সংকল্প আৰু সপোনলৈকে থাকক। পবিত্ৰতাৰ অৰ্থ হ'ল - সদায় পিতাক সংগী (কম্পেনিয়ন) কৰি লোৱা আৰু পিতাৰ সান্নিধ্যত থকা। সংগী কৰি ল'লানে? "মোৰ বাবা"- এইটোও আৱশ্যক কিন্তু সকলো সময়তে সংগও যাতে পিতাৰে থাকে। ইয়াক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰতা। সংগঠনৰ সান্নিধ্য, পৰিয়ালৰ স্নেহৰ মৰ্যাদা, সেয়া বেলেগ বস্তু, সেয়াও আৱশ্যক। কিন্তু পিতাৰ কাৰণেই এই সংগঠনৰ স্নেহৰ সান্নিধ্য আছে - এইটো পাহৰিব নালাগে। পৰিয়ালৰ স্নেহ আছে, কিন্তু পৰিয়াল কাৰ? পিতাৰ। পিতা নহ'লে পৰিয়াল ক'ৰ পৰা আহিলহেঁতেন? পৰিয়ালৰ স্নেহ, পৰিয়ালৰ সংগঠন বহুত ভাল কিন্তু পৰিয়ালৰ বীজক পাহৰিব নালাগে। পিতাক পাহৰি পৰিয়ালকে সংগী কৰি লয়। যদি মাজে মাজে পিতাক এৰি দিয়া তেন্তে স্থান খালী হৈ গ'ল। তাত মায়া আহি যাব সেয়েহে স্নেহত থাকি, স্নেহৰ লেন-দেন কৰি 'সমূহ'ক (সমষ্টিক) পাহৰি যাব নালাগে। ইয়াকে কোৱা হয় পবিত্ৰতা। বুজি পোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বুদ্ধিমান হোৱা নহয় জানো।

বহুত সন্তানৰ সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰতাৰ স্থিতিত আগবাঢ়ি যোৱাত পৰিশ্ৰম হয় সেইকাৰণে মাজে মাজে কাৰোবাক সংগী কৰি লোৱাৰো সংকল্প উদয় হয় আৰু সংগীৰো আৱশ্যক - এইটোও সংকল্প উদয় হয়। সন্ধ্যাসীতো হ'ব নালাগে কিন্তু আত্মাসকলৰ সান্নিধ্যত থাকি পিতাৰ সান্নিধ্যক পাহৰি নাযাব। নহ'লে সময়ত সেই আত্মাটিৰ সান্নিধ্য স্মৃতিলৈ আহিব আৰু পিতাক পাহৰি যাব। গতিকে সময়ত প্ৰবঞ্চিত হোৱাটো সম্ভৱ কিয়নো সাকাৰ (স্থূল) শৰীৰধাৰীৰ সহায় লোৱাৰ অভ্যাস হৈ গ'লে তেতিয়া অব্যক্ত পিতা আৰু নিৰাকাৰ পিতা পাছত স্মৃতিলৈ আহিব, প্ৰথমে শৰীৰধাৰী স্মৃতিলৈ আহিব। যদি কোনো সময়ত প্ৰথমে সাকাৰ শৰীৰধাৰীৰ সহায় স্মৃতিলৈ আহে তেন্তে সেই সাকাৰ শৰীৰধাৰী প্ৰথম নম্বৰৰ হৈ গ'ল আৰু দ্বিতীয় নম্বৰত পিতা হৈ গ'ল। যিয়ে পিতাক দ্বিতীয় নম্বৰত ৰাখে তেন্তে তেওঁ কি পদ পাব? এক নম্বৰ নে দুই নম্বৰ? কেৱল সহযোগ লোৱা, স্নেহী হৈ থকা সেইটো বেলেগ কথা আৰু আধাৰ কৰি লোৱাতো বেলেগ কথা। এইটো অতি গুঢ় কথা। ইয়াক যথার্থ ৰীতি জানিব লাগে। কোনো-কোনোৱে সংগঠনত স্নেহী হোৱাৰ সলনি উপৰামো (কাশৰীয়াও) হৈ যায়।

ভয় খায় যে কিজানি আৰদ্ধ হৈ যায়, ইয়াতকৈতো দূৰৈত থকাটোৱে ভাল। কিন্তু নহয়। 21 জন্মও প্ৰবৃত্তি, পৰিয়ালতে থাকিব লাগিব নহয় জানো। যদি ভয়ৰ কাৰণে কাষৰীয়া হৈ যোৱা (আঁতৰি থাকা), উপৰাম হৈ যোৱা তেন্তে সেয়া কৰ্ম-সন্ধ্যাসীৰ সংস্কাৰ হৈ যায়। কৰ্মযোগী হ'ব লাগে, কৰ্ম-সন্ধ্যাসী নহয়। সংগঠনত থাকিব লাগে, স্নেহী হ'ব লাগে কিন্তু বুদ্ধিৰ আধাৰ একমাত্ৰ পিতা হওঁক, দ্বিতীয় কোনো নাই। বুদ্ধিক কোনো আত্মাৰ লগত অথবা গুণ বা কোনো বিশেষত্বই যাতে আকৰ্ষিত নকৰে, ইয়াকে কোৱা হয় পবিত্ৰতা।

যদি পবিত্ৰতাত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় - ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে বৰদাতা পিতাৰ পৰা জন্মৰ বৰদান লোৱা নাই। বৰদানত পৰিশ্ৰম নহয়। প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ আত্মাক ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ প্ৰথম বৰদান - "পবিত্ৰ হোৱা, যোগী হোৱা" প্ৰাপ্তি হৈছে। সেয়েহে নিজক সোধা - পবিত্ৰতাৰ বৰদানী হোৱা নে পৰিশ্ৰমেৰে পবিত্ৰতাক গ্ৰহণ কৰোঁতা হোৱা? এইটো স্মৃতিত ৰাখিবা যে আমাৰ হৈছে ব্ৰাহ্মণ জন্ম। কেৱল জীৱন পৰিৱৰ্তন নহয় কিন্তু ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ আধাৰত জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন। জন্মতে পোৱা সংস্কাৰ বহুত সহজ আৰু স্বতঃ হয়। পৰস্পৰেও কোৱা নহয় - মোৰ জন্মৰ পৰাই এনেকুৱা সংস্কাৰ। ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ সংস্কাৰ হয়ই "পবিত্ৰ হোৱা, যোগী হোৱা"। বৰদানো হয়, নিজস্ব সংস্কাৰো হয়। জীৱনত দুটা বস্তুৰ আৱশ্যক। এটা - সংগী (কম্পেনীয়ন), দ্বিতীয়তে - সাল্লিধ্য (কম্পেনী), সেইকাৰণে ত্ৰিকালদৰ্শী পিতাই সকলোৰে আৱশ্যকতাক জানি সংগীও বৰ ভাল আৰু সাল্লিধ্যও বৰ ভাল দিয়ে। বিশেষ দ্বৈত (ডবল) বিদেশী সন্তানসকলক দুয়োটাই লাগে সেইবাবে বাপদাদাই ব্ৰাহ্মণ জন্ম হওঁতেই সংগীৰ অনুভৱ কৰাই দিলে, সধৱা কৰি দিলে। জন্মতেই সংগী পাই গ'লা নহয়? সংগী পাই গ'লা নে বিচাৰি আছা? গতিকে পবিত্ৰতাক নিজস্ব সংস্কাৰৰ ৰূপত অনুভৱ কৰা, ইয়াক কোৱা হয় শ্ৰেষ্ঠ ৰেখা বা শ্ৰেষ্ঠ ৰেখাধাৰী সন্তান। আধাৰ (ফাউণ্ডেশ্বন) দৃঢ় হয় নহয়?

তৃতীয়ডাল ৰেখা হৈছে সঁচা সেৱাধাৰীৰ। এই সেৱাধাৰীৰ ৰেখাও সকলোৰে মস্তকত আছে। সেৱা অবিহনেও থাকিব নোৱাৰে। সেৱাই ব্ৰাহ্মণ জীৱনক সদায় নিৰ্বিল্ল কৰি তোলাৰ সাধনো হয়, আকৌ সেৱাতেই বিঘ্নৰ কাকতো (পেপাৰো) বেছিকৈ আছে। নিৰ্বিল্ল সেৱাধাৰীক সঁচা সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হয়। বিঘ্ন অহা, এয়াও নাটকত (ড্ৰামাত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আহিবই আৰু আহিয়েই থাকিব কিয়নো এই বিঘ্ন বা কাকতে (পৰিস্থিতিয়ে) অনুভৱী কৰি তোলে। ইয়াক বিঘ্ন বুলি নাভাবি, অনুভৱৰ উল্লিখিত হৈ আছে - এইটো ভাৱেৰে চোৱা তেতিয়া উল্লিখিত চিৰিৰ অনুভৱ হ'ব। ইয়াৰ দ্বাৰা আৰু আগবাঢ়িব লাগে কিয়নো 'সেৱা' অৰ্থাৎ সংগঠনৰ, সকলো আত্মাৰ আশীৰ্বাদ অনুভৱ কৰা। সেৱাৰ কাৰ্য সকলোৰে আশীৰ্বাদ পোৱাৰ সাধন হয়। এইটো বিধিৰে, এইটো বৃত্তিৰে চোৱা তেতিয়া সদায় এনেকুৱা অনুভৱ কৰিবা যে অনুভৱৰ কৰ্তৃত্ব (অথ'ৰিটি) আৰু আগবাঢ়ি গৈ আছে। বিঘ্নক বিঘ্ন বুলি নাভাবিবা আৰু বিঘ্নৰ অৰ্থে নিমিত্ত হোৱা আত্মাক বিঘ্ন আনোতা আত্মা বুলি নাভাবিবা, অনুভৱী কৰি তোলাৰ শিক্ষক বুলি ভাবিবা। যিহেতু এনেকৈ কোৱা যে নিন্দা কৰোঁতাজন মিত্ৰ হয়, তেন্তে বিঘ্নবোৰক অতিক্ৰম কৰাই অনুভৱী কৰি তোলাৰ শিক্ষক হ'ল নহয় জানো। পাঠ পঢ়ুৱালে নহয় জানো। যিদৰে আজিকালি যিসকল বেমাৰ দূৰ কৰোঁতা চিকিৎসক আছে, তেওঁলোকে ব্যায়াম কৰোৱায়, তেতিয়া ব্যায়াম কৰোঁতে প্ৰথমে বেদনা হয়, কিন্তু সেই বেদনা চিৰকালৰ বাবে বেদনা মুক্ত কৰাৰ নিমিত্ত হয়, যিয়ে এইটো বুজি নাপায় তেওঁলোকে চিঞৰে, ইয়াৰ দ্বাৰাতো আৰু বেছিকৈয়ে বেদনা বঢ়াই ল'লে। কিন্তু এই বেদনাৰ ভিতৰত দৰৱ লুকাই আছে। এইদৰে ৰূপ যদিও বিঘ্নৰ, তোমালোকে বিঘ্ন আনোঁতা আত্মা যেন দেখিবলৈ পোৱা কিন্তু চিৰকালৰ বাবে বিঘ্নক অতিক্ৰম কৰোৱাৰ নিমিত্ত, অচল কৰি তোলাৰ নিমিত্ত তেওঁলোকেই হয় সেয়েহে সদায় নিৰ্বিল্ল সেৱাধাৰীক কোৱা হয় সঁচা সেৱাধাৰী। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ ৰেখাধাৰীক সঁচা সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হয়।

সেৱাত সদায় স্বচ্ছ বুদ্ধি, স্বচ্ছ বৃত্তি আৰু স্বচ্ছ কৰ্ম সফলতাৰ আধাৰ হয়। যিকোনো সেৱাৰ কাৰ্য যেতিয়া আৰম্ভ কৰা তেতিয়া প্ৰথমে বুদ্ধিত এইটো পৰীক্ষা কৰা যে বুদ্ধিত কোনো আত্মাৰ প্ৰতি স্বচ্ছতাৰ সলনি কোনো অতীতৰ কথাৰ অলপো যদি স্মৃতি থাকে তেন্তে সেইটো বৃত্তিৰে, দৃষ্টিৰে তেওঁক চোৱা, তেওঁৰ সৈতে কথা কোৱা হয়। গতিকে সেৱাত যি স্বচ্ছতাৰে সম্পূৰ্ণ সফলতা হ'ব লাগে, সেয়া নহয়। অতীতৰ কথা বা বৃত্তি আদি সকলোকে সমাপ্ত কৰা - এয়া হৈছে স্বচ্ছতা। অতীতৰ সংকল্প কৰাটোও কিছু শতাংশত লঘু পাপ হয়। সংকল্পযো সৃষ্টি ৰচি দিয়ে। বৰ্ণনা কৰাটোতো আৰু ডাঙৰ কথা কিন্তু সংকল্প কৰিলেও পুৰণি সংকল্পৰ স্মৃতিয়ে সৃষ্টি অথবা বায়ুমণ্ডলো তেনেকুৱাই কৰি তোলে। তেতিয়া কয় - 'মই যি কৈছিলোঁ, সেয়াই হ'ল নহয়'! কিন্তু কিয় হ'ল? তোমালোকৰ দুৰ্বল, ব্যৰ্থ সংকল্পই এই ব্যৰ্থ বায়ুমণ্ডলৰ সৃষ্টি ৰচিলে, সেয়েহে সদায় সঁচা সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ পুৰণা প্ৰকল্পনক সমাপ্ত কৰোঁতা। যিদৰে বৈজ্ঞানিকসকলে অন্তৰে অন্তৰক সমাপ্ত কৰি দিয়ে, এখন বিমানেৰে অন্য এখন বিমান ধ্বংস কৰি দিয়ে। যুদ্ধ লাগিলে তেতিয়া ধ্বংস কৰি নিদিয়ৈ জানো। তেন্তে তোমালোকৰ শুদ্ধ প্ৰকল্পনে, শুদ্ধ প্ৰকল্পন জাগ্ৰত কৰিব পাৰে আৰু ব্যৰ্থ প্ৰকল্পক সমাপ্ত কৰিব পাৰে। সংকল্পই, সংকল্পক সমাপ্ত কৰিব

পাৰে। যদি তোমালোকৰ সংকল্প শক্তিশালী হয় তেন্তে সমৰ্থ সংকল্পই ব্যৰ্থক নিশ্চয় সমাপ্ত কৰিব। বুজিলা? সেৱাত প্ৰথমে স্বচ্ছতা বা পবিত্ৰতাৰ শক্তি লাগে। এই তিনিডাল ৰেখা চিকমিকাই থকা দেখিবলৈ পোৱা গৈছে।

সেৱাৰ বিশেষত্বৰ আৰু অনেক কথা শুনিছাও। এই সকলোবোৰ কথাৰ সাৰ হ'ল - নিঃস্বার্থ, নিৰ্বিকল্প (নেতিবাচক সংকল্প ৰহিত) স্থিতিৰে সেৱা কৰা - এয়াই সফলতাৰ আধাৰ হয়। এনেকুৱা সেৱাত নিজেও সন্তুষ্ট আৰু হৰ্ষিত হৈ থাকে আৰু অন্যও সন্তুষ্ট হৈ থাকে। সেৱা অবিহনে সংগঠন নহয়। সংগঠনত ভিন্ন ভিন্ন কথা, ভিন্ন ভিন্ন বিচাৰ, ভিন্ন ভিন্ন উপায়, সাধন - এয়া থাকিবই। কিন্তু কথা (পৰিস্থিতি) অহা সত্বেও, ভিন্ন ভিন্ন সাধনৰ বিষয়ে শুনিও নিজে সদায় অনেকক এজন পিতাৰ স্মৃতিত সমাহিত কৰোঁতা, একৰস স্থিতিৰ হৈ থকা। কেতিয়াও বিচিত্ৰতাৰ বাবে বিবুদ্ধিত নপৰিবা - এতিয়া কি কৰোঁ, বহুত মতামত হৈ গ'ল, কাৰ কথা মানো, কাৰ নামানো? যদি নিঃস্বার্থ, নিৰ্বিকল্প ভাৱেৰে নিৰ্ণয় কৰা তেন্তে কেতিয়া কাৰো কোনো ব্যৰ্থ সংকল্প উদয় নহ'ব কিয়নো সেৱা অবিহনেও থাকিব নোৱাৰে, স্মৃতি অবিহনেও থাকিব নোৱাৰে সেইবাবে সেৱাকো আগবঢ়াই নিয়া। নিজকো স্নেহ, সহযোগ আৰু নিঃস্বার্থ ভাৱেৰে আগবঢ়াই নিয়া। বুজিলা?

বাপদাদা আনন্দিত হয় যে দেশ-বিদেশৰ সৰু-ডাঙৰ সকলোৱে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে সেৱাৰ প্ৰমাণ দিলে। বিদেশৰ সেৱাৰো সফলতাপূৰ্বক কাৰ্য সম্পন্ন হ'ল আৰু দেশতো সকলোৰে সহযোগত সকলো কাৰ্য সম্পন্ন হ'ল, সফল হ'ল। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ সেৱাৰ নিষ্ঠা দেখি হৰ্ষিত হয়। সকলোৰে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ লক্ষ্য ভাল দেখা গ'ল আৰু পিতাৰ স্নেহত পৰিশ্ৰমকো স্নেহলৈ সলনি কৰি কাৰ্যৰ প্ৰত্যক্ষ ফল দেখুৱালে। সকলো সন্তান বিশেষ সেৱাৰ নিমিত্তে আহিছে। বাপদাদায়ে 'বাঃ সন্তান! বাঃ'ৰ গীত গায়। সকলোৱে বহুত ভাল কৰিলে। কোনোবাই কৰিলে, কোনোবাই নকৰিলে, এনেকুৱা নহয়। সৰু স্থানৰে হওক বা ডাঙৰ স্থানৰে হওক, কিন্তু সৰু স্থানৰ সকলো কম কৰা নাই, সেইবাবে সকলোৰে শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা আৰু শ্ৰেষ্ঠ কামনাৰে কাৰ্য ভাল হ'ল আৰু সদায় ভাল হৈ থাকিব। সময়ো বহুত লগালা, সংকল্পও বহুত লগালা, পৰিকল্পনা কৰিলা তেন্তে সংকল্পও কৰিলা নহয় জানো। শৰীৰৰ শক্তিও লগালা, ধনৰ শক্তিও লগালা, সংগঠনৰ শক্তিও লগালা। সৰ্বশক্তিৰ আহুতিৰে সেৱাৰ যন্ত্ৰ দুয়োফালে (দেশ আৰু বিদেশ) সফল হ'ল। বহুত ভাল কাৰ্য হ'ল। ঠিক কৰিলোঁ নে নকৰিলোঁ - এইটো প্ৰশ্নই নাই। সদায় ঠিক হৈ আছে আৰু ঠিক হৈ থাকিব। পদমাপদম শান্তিৰ (মাল্টিমিলিয়ন পীচৰ) কাৰ্যই কৰিলা বা সোণালী জয়ন্তীৰ (গ'ল্ডেন জুবিলীৰ) কাৰ্যই কৰিলা - দুয়োটা কাৰ্যই বহুত সুন্দৰভাৱে হ'ল। যিটো বিধিৰে কৰিলা, সেই বিধিও ঠিক। ক'ৰবাত ক'ৰবাত বস্তুৰ মূল্য বঢ়াবৰ কাৰণে পৰ্দাৰ আঁৰত সেই বস্তু ৰখা হয়। পৰ্দাই আৰু মূল্য বঢ়াই দিয়ে আৰু কৌতুহল উৎপন্ন হয় যে চাওঁচোন কি আছে, পৰ্দাৰ আঁৰত আছে যেতিয়া নিশ্চয় কিবা থাকিব। কিন্তু এই পৰ্দাই প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা হৈ যাব। এতিয়া ধৰণী গঢ়ি তুলিলা। ধৰণীত যেতিয়া বীজ সিঁচা হয় তেতিয়া সেই বীজ মাটিৰে ঢাকি দিয়া হয়। বীজক বাহিৰত ৰখা নহয়, মাটিৰে ঢাকি ৰাখে। আৰু ফল বা বৃক্ষ গুপ্ত বীজৰেই প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ হয়। গতিকে এতিয়া বীজ সিঁচিলা, বৃক্ষ বাহিৰৰ মঞ্চত স্বতঃ আহি থাকিব।

আনন্দত নাচি আছা নহয়? "বাঃ বাবা!" বুলিতো কোৱা কিন্তু "বাঃ সেৱা!" বুলিও কোৱা! বাবু। সংবাদতো বাপদাদাই সকলো শুনিলে। এই সেৱাৰে যি দেশ-বিদেশৰ সংগঠনেৰে বৰ্গৰ সেৱা হ'ল, এয়া চাৰিওফালে একে সময়তে একেই আৰাজ প্ৰতিধ্বনিত হোৱাৰ বা বিয়পি পৰাৰ ভাল সাধন হয়। আগলৈও যিয়েই কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা, কিন্তু একে সময়তে দেশ-বিদেশত চাৰিওফালে একে প্ৰকাৰেৰে সেৱা কৰি আকৌ সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষ ফলস্বৰূপ মধুবনত সংগঠিত ৰূপত হওঁক। চাৰিওফালে একেটি লহৰ হোৱাৰ কাৰণে সকলোৰে উৎসাহ-উদ্দীপনাও জাগে আৰু চাৰিওফালে আত্মিক প্ৰতিযোগিতা (ৰেচ) হয়, [স্পৰ্ধা; ইজনে সিজনক হেয় প্ৰতিপন্ন কৰা মনোবৃত্তি (ৰীচ) নহয়] যে আমি আৰু বেছিকৈ সেৱাৰ প্ৰমাণ দিওঁ। গতিকে এইটো উৎসাহেৰে চাৰিওফালে নাম প্ৰসিদ্ধ হৈ যাব সেইকাৰণে যিটো বৰ্গৰে কাৰ্যসূচী হাতত নোলোৱা কিন্তু চাৰিওফালে গোটেই বছৰ একেই ৰূপ-ৰেখাৰে সেৱাৰ ফালে ধ্যান (এটেন্সন) থাকক। তেতিয়া সেই আত্মাসকলেও চাৰিওফালৰ সংগঠন দেখি উৎসাহিত হয়, আগবাঢ়ি যোৱাৰ সুযোগ পায়। এইটো বিধিৰে পৰিকল্পনা কৰি, আগবাঢ়ি যোৱা। প্ৰথমে নিজৰ নিজৰ এলেকাত সেই বৰ্গৰ সেৱা কৰি সৰু সৰু সংগঠনৰ ৰূপত কাৰ্যসূচী হাতত লৈ থকা আৰু সেই সংগঠনৰ পৰা যিসকল বিশেষ আত্মা আছে, তেওঁলোকক এই ডাঙৰ সংগঠনৰ কাৰণে তৈয়াৰ কৰা। কিন্তু প্ৰত্যেক সেৱাকেন্দ্ৰই বা আশে-পাশে থকা সেৱাকেন্দ্ৰসমূহে মিলি কৰা কিয়নো বহুতে ইয়াত আহি উপস্থিত হ'ব নোৱাৰে গতিকে তাতো সংগঠনৰ যি অনুষ্ঠান হয়, তাৰ পৰাও তেওঁলোকৰ লাভ হয়। গতিকে প্ৰথমে সৰু সৰু 'স্নেহ মিলন' কৰা, তাৰ পাছত মণ্ডলসমূহ (জ'নসমূহ) মিলাই সংগঠন কৰা, তাৰপাছত মধুবনত ডাঙৰ সংগঠন হওঁক। তেতিয়া প্ৰথমৰ পৰা অনুভৱী হৈ পুনৰ ইয়ালৈকো আহিব। কিন্তু দেশ-বিদেশত এটাই বিষয় বস্তু (টপিক) হওঁক আৰু একেই বৰ্গৰ হওঁক। এনেকুৱাও বিষয় বস্তু থাকে, য'ত দুই-চাৰিটা বৰ্গও একত্ৰিত হ'ব পাৰে। বিষয় বস্তু ডাঙৰ হ'লে তেতিয়া দুই-তিনিটা

বৰ্গও সেই বিষয় বস্তুত একত্ৰিত হ'ব পাৰে। গতিকে এতিয়া দেশ-বিদেশৰ ধৰ্ম সত্তা, ৰাজ সত্তা আৰু বিজ্ঞানৰ সত্তা – তিনিওৰে আৰ্হি (চেম্প'ল) তৈয়াৰ কৰা। ভালবাসু।

সকলো পবিত্ৰতাৰ বৰদানৰ অধিকাৰী আত্মাসকলক, সদায় একৰস, নিৰন্তৰ যোগী জীৱনৰ অনুভৱী আত্মাসকলক, সদায় প্ৰতিটো সংকল্প, সকলো সময়তে সঁচা সেৱাধাৰী হওঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক বিশ্ব-স্নেহী, বিশ্ব-সেৱাধাৰী বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

বৰদান: যুটীয়া স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা অভুল হওঁতা নিৰন্তৰ যোগী হোৱা
যিসকল সন্তানে নিজক পিতাৰ সৈতে যুটীয়া অনুভৱ কৰে তেওঁলোকে “নিৰন্তৰ যোগী” হোৱাৰ বৰদান
স্বতঃ প্ৰাপ্ত কৰে কিয়নো তেওঁলোক য'তেই থাকে মিলন মেলা হৈ থাকে। তেওঁলোকক কোনোবাই যিমনেই
পাহৰাবলৈ চেষ্টা নকৰক তেওঁলোক অভুল হৈ থাকে। এনেকুৱা অভুল সন্তানসকল যিসকল বাপদাদাৰ অতি
প্ৰিয় হয় তেওঁলোকেই নিৰন্তৰ যোগী হয় কিয়নো মৰমৰ চিন হ'ল - স্বতঃ স্মৃতি। তেওঁলোকৰ সংকল্প ৰূপী
নথকো মায়াই লৰাব নোৱাৰে।

স্লোগান: কাৰণ শুনোৱাৰ সলনি নিবাৰণ কৰা তেতিয়া আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হৈ যাবা।

!! ওঁ শান্তি !!